

У овом броју:

Скрнављење цркве...	3
Божјињи поклони...	3
Истеривање после...	4
Разлози против...	5
Бошњаци, Турци и...	6
Европска обећања	7
Косовска битка...	7
"Глуви телефони"...	9
Одлагање независно.	10
Вашингтонски анал...	11
Под окриљем УНМИК	14
Светих 14000 младе..	15
Да нема те руке срп..	16

Црква Св. Димитрија у
Косовској Митровици

Св. Димитрије

Владика Артемије

СРБИЈА НИЈЕ ЗА РАТ, АЛИ ЈЕСТЕ ЗА ОДБРАНУ СВОЈЕ ТЕРИТОРИЈЕ

1. После неуспеха преговора вођених од три стране, да ли још видите неку наду за дијалог или неки фер компромис између Срба и Албанаца на Косову?

ескалација насиља), зависиће од става међународне заједнице (САД и ЕУ), као што је зависило и све оно што се догађало у протеклих осам година. Једноставно, косовски Албанци за све че-

Косово и Метохија је српско, а не само Митровица - Литија на Митровдан

- Да, свакако, под условом да се жели компромисно решење од све три стране, што до сада, нажалост, тога није било, па није било ни позитивних резултата. За неуспех досадашњих „преговора“, најодговорнија је међународна заједница (САД и ЕУ) која је Шиптарима на Косову и Метохији обећала независност пре почетка било каквих преговора, те стога они нису били спремни на било какво компромисно решење, него су инсистирали само на независности, нашта Србија није могла (и никада неће моћи) да пристане.

2. Чули смо за растуће упозорење од насиља и чак рата на Косову. Како би Ви проценили могуће насиље на Косову у данима и недељама које долазе? Да ли верујете да би евентуална сецесија Српске Митровице могла да иницира ситуацију на Косову?

- Све што се на Косову и Метохији буде догађало у наредним данима и недељама (па и

кају „зелено светло“ од својих газда са запада. Помињете „чак и рат на Косову“. Одговорно кажемо:

Србија није за рат, али јесте за одбрану своје територије и својих међународним документима признатих права и суверенитета на читавој својој територији ма од кога оне биле угрожене. Шта ту има необично? Која земља не би тако исто поступила у случају да јој неко отима део територије?

У Вашем питању је нејасно о каквој „евентуалној сецесији Српске Митровице“ говорите? „Сецесија“ у односу на шта? Питање је бесмислено, будући да је цело Косово и Метохија српско, а не само Митровица. Према томе, сваку „ситуацију“ и нестабилност на Косову и Метохији, као и у читавом региону, могу да иницирају само албанско-муслимански елементи са Косово и Метохије, па и шире, и њихови ментори са запада.

3. Ви сте у кампањи већ дуго времена која позива на дијалог и разуман приступ Косовском питању, као и за прави дијалог између Срба и Албанаца. Да ли сте икада осетили било који наговештај могућег позитивног одговора са Албанске стране? Или од „Међународне Заједнице“?

- Нажалост, не. Од појединаца из Међународне Заједнице – да, али они нису фактор који одлучује.

4. Београдску (и углавном Милошевићеву поли-тику) на Косову већ више година криве за Косовску трагедију. Али званичници у Београду понављају, да кад је год Косово добијало дели-мичну аутономију резултат је увек била злоупотреба моћи, дискриминација неалбанаца и пот-храњивање сепаратистичких циљева. Гледајући уназад, како би проценили последњих, рецимо, 25 година на Косову? Да ли је икако могло да буде другачије?

- Последњих 25 година на Косову и Метохији, не оцењујемо, него сагледавамо као и последњих пет векова. Увек је исто! Сваку окупацију (турску, немачку, италијанску или НАТО-вску), и свако повлађивање власти (као комунистичка у последњих 50 год.), Албанци-муслимани су користили да што више зла нанесу **хришћанима** Србима, као и другим неалбанцима (Роми, Ашкалије, Егишћани, Горанци...). Пуна је историја тога. Нарочито за време два светска рата у 20-ом веку. Никада пак, тако и толико драстично, као у последњих девет година под Протекторатом УН. Примера је безброј. Нараво, да је ток развоја догађаја могао да буде и другачији, али то није зависило од нас.

5. Насилно цепање Југославије био је главни узрок за неизбежни рат. И шта је с Косовом? Да ли мислите да су неки негде пропустили кључне прилике за решавање питања Косова?

- Југославија је створена 1918. године вољом западних моћника, као што се и распала 1991. по њиховој жељи. И ставарање и растурање те вештачке творевине одиграло се у интересу западних сила. Цену и за једно и за друго, **највише је платио Српски народ**. Питање: Шта је ту са Косовом? Питање, или проблем Косова не постоји. Оно је тамо где је било од 12-ог века – у саставу државе Србије. То констатују и признају сви

међународни уговори, повеље, резолуције. Проблем је питање Албанске мањине у Србији, коју из **сопствених интереса** (не из љубави) подржавају стране силе, опет на штету Српског народа. За тај „проблем“ решење је у међународном праву. Ни мање ни више од тога.

6. Неколицина сумња да је Крајина остављена (неко ће рећи издата) од стране Београдског вођства. Да ли осећате исто и у вези са Косовом?

- Да, чини нам се, да су исти сценаристи (западни моћници), исти актери вукли кључне потезе и у Српској Крајини, у Босни и Херцеговини, па и на Косову и Метохији. Нажалост, Београд је често био манипулисан, и доприносио томе.

7. Једном кад је почело да се расправља о статусу Косова било ми је логично, да су у име истих историјски, политичких и хуманитарних принципа, постави питање крајине. Али оно

што се овде примећује је апсолутна тишина – чак и са српске стране. Да ли видите било какво објашњење за ову тишину?

- Очигледно се ради о дуплим аршинима које међународна заједница примењује имајући увек у виду само своје сопствене интересе. Постојећу „тишину“ чак и са српске стране, тешко је објаснити. Можда је објашњење, и сувише **дуго** сатанизовање Српског народа, који је „постао“ дежурни кривац за сва зла на простору бивше СФРЈ, па се не усуђује да подигне свој глас и кад је у праву.

8. Срби на Косову често оптужују КФОР трупе да не раде довољно да их заштите – и да чак имају извештај о степену сагласности у етничком чишћењу територије у првим годинама после НАТО окупације. Да ли делите ову перцепцију?

- Нажалост, не могу се не сложити са чињеницама које показују истинитост такве перцепције у протеклих осам година. Примери су неумољиви.

9. Срби имају све разлоге да се плаше за своју будућност у независном Косову. Али ако преостала Српска популација напусти покрајину, Косово ће вероватно бити изгубљено заувек. Како видите ову дилему?

- Неради се о „напуштању“ покрајине од стране Српске популације, већ о прогону и довршењу етничког чишћења Косова и Метохије од Срба, што се може десити само по допуштењу западних моћника. То видимо као могућност новог злочина на Косову и Метохији, за који ће запад бити искључиво одговоран пред Богом и пред историјом.

10. Гледајући у скорију прошлост, како би проценили гаранције Албанског вођства и „међународне заједнице“ које нуди преосталој Српској популацији у евентуалном независном Косову? Који је минимум сигурносних услова да би се Срби убедили да остану?

- Те „гаранције“ процењујемо и доживљавамо као крајње лицемерје и цинизам. У то нас уверавају досадашња „обећања и

Убице оца Харитона, као ни других Срба и не-Албанаца никад нису пронађене

Boundaries of Serbia

Границе Србије од 12.-14. века и у 20. веку

гаранције“ којих смо се наслушали у протеклих осам година, а од којих ни једна није испуњена. Верујемо да ће Срби остати и опстати на својим огњиштима, као што су и до сада вековима опстајали, али независност Косова никада неће признати нити на њега пристати.

11. Неко страхује да би евентуална Косовска независност имала разорне последице на стабилност суседних области као што је Македонија, евентуално Црна Гора или чак део Србије (нарочито Прешево). Како би проценили ову опасност?

- Као сасвим реалну. Чак, тај пожар би могао лако да обухвати још 10-15 кризних региона у многим земљама Европе, па и шире.

12. Црква представља снажно упориште Српског идентитета на Косову. Како бидите будућност Српске Православне Цркве у Покрајини, уколико она постане независна албанска држава.

- На хипотетичко питање, углавном не одговарам. Косово и Метохија никада неће то постати. Може доћи само до неке врсте окупације на неко време. Зар их је мало било у нашој историји? Српска Православна Црква ће увек бити са својим народом, као што је бивала и у прошлости.

13. Евентуална Косовска независност неће избрисати векове историје на Косову. Гледајући са српске стране, видите ли било какву наду на будућност?

- Наша нада је на Бога и Божију правду. Или како би рекао велики српски песник и философ Владика Његош: „Нада нема право ни у кога, до у Бога и у своје руке“.

Интервју је 02. јануара 2008 године водио Карлос Сантос
Периера

12. јануар 2008. 14:42

Извор: [“Diário de Notícias”](#)

Ово је последњи тренутак да надлежни државни органи стану на пут овом варварству и пружи сву заштиту Српској православној цркви и њеним верницима у општинама Прешево и Бујановац, да и домаћа и међународна јавност схвати суштину проблема на југу Србије, да на овим просторима нису угрожени Албанци, него православни Срби и то не од скора, него од 1945. године.

Епархија врањска, 11. јануар 2008.

Црква Светог Ђорђа (14. век) - Ораовица, општина Прешево

Скрнављење цркве Светог Ђорђа

Иако је Српска православна црква у својој Божићној посланици позвала све људе на мир и на избегавање сукоба, то није било довољно албанским терористима на југу Србије, већ су на најрадоснији хришћански празник - Рођење Христово, починили тежак злочин према српском народу и његовој духовној и културној баштини оскрнавивши по ко зна који пут цркву Светог Ђорђа у Ораовици (провалили металне капке на прозорима и кроз један од њих ушли у храм оскрнавивши га, а раније ишчупали крст са храма који је био забетониран у бетонски кров, јер ниједан други кровни покривач није могао да опстане на храму од албанских вандала). Зашто су то учинили баш на празник Рођења Христовог? Да покажу своју голу силу на цркви из 14. века (задужбина Дејановића) јер у селу Ораовици (некада већинском српском селу) од 1996. године нема више ниједног Србина јер су их све протерали албански екстремисти, а после њиховог прогона оскрнавили и порушили све српске гробове у Ораовици, тако да ниједан споменик није више усправан или читав.

Да подсетимо Ораовица је село у општини Прешево, на југу Србије, где локалну власт врше Албанци који говоре о томе да су им угрожена људска права и слободе. То не одговара истини - угрожена су права и слободе православних Срба у Прешеву јер како могу нормално да живе ако им богомоље и надробне споменике скрнавље и руше.

Напомињемо да се слично догодило и са црквом Светог пророка Илије, општина Врање, коју су албански терористи скрнављени више пута у периоду од 1981-2000. године минирали чак и олтар да би утеривали стоку у њу!!!

Такође, албански терористи скрнављени су, у више наврата, а увек по правили за храмовну славу и цркву Светог цара Константина и царице Јелене, у Великом Трновцу, а цркву Свете Петке и њену порту у Лучанима претворили у депонију - општина Бујановац.

БОЖИЋНИ ПОКЛОНИ ЗА МАЛИШАНЕ У СРПСКИМ ЕНКЛАВАМА

На Бадњи дан Владика Теодосије са својим монасима посетио је неколико повратничких српских села у општинама Пећ, Исток и Клина, где је малишанима поделио божићне поклоне. Већ по устаљеном обичају, захваљујући прилозима који су прикупљени преко Дечанског хуманитарног фонда (Decani Monastery Relief Fund), за преко 180 најугроженијих породица обезбеђени су прасићи како би Срби повратници прославили Божић уз традиционалну божићну печеницу.

Божићна радост за децу и повратнике на Косову и Метохији

Председник Дечанског хуманитарног фонда Архимандрит Нектарије Серфес из САД (Грчка Православна Архиепископија) прикупио је уочи овогодишњих божићних празника 18.000 америчких долара, од којих је братство манастира обезбедило набавку хране и божићних

поклона за децу. Иначе, ово је већ десета година рада Дечанског хуманитарног фонда, преко кога је прикупљен велики број прилога и помоћи за страдални српски народ на Косову и Метохији.

Поздрављајући повратнике и честитајући им наступајуће празнике владика их је позвао да у овим пресудним месецима покажу храброст и устрајност. Он је нагласио да широм света има и много оних који желе да помогну Србима, не само да остану на својим огњиштима, већ и да се у своје домове врате и бројни прогнаници. Манастир Високи Дечани је у току 2007. године поред редовних активности у оквиру Дечанског хуманитарног фонда, реализовао и неколико пројеката за повратнике у сарадњи са Норвешком Амбасадом из Београда (канцеларија у Приштини) и Међународном православном хуманитарном организацијом ИОЦЦ из САД. Захваљујући овим пројектима за више десетина породица у Метохији обезбеђене су пољопривредне машине и возила, а изграђен је и већи број штала за стоку, како би се ојачао економски живот повратничких села.

Малишани са божићним пакетићима пред храмом Св. Флора и Лавра косовских првомученика

Другог дана Божића, викарни епископ липљански Теодосије, с благословом епархијског архијереја, служио је празничну литургију у цркви Светих Флора и Лавра у Липљану. Након Св. Литургије, којој је присуствовало око 300 верника, владика Теодосије је поделио поклоне и деци у овом граду.

"Много је важно да стално будемо са народом, а нарочито са децом и да их охрабримо, јер деца су наша будућност и у њих највише треба да улажемо. Морамо да надиђемо ово време у коме се налазимо, све опасности, све тегобе, сиромаштво, изолованост где нема слободе и основних људских права. Зато се трудимо у оквиру наших могућности да народу, осим речи утехе помогнемо и материјално, јер веома тешко живе, посебно у малим енклавама", изјавио је владика Теодосије за новинаре након литургије. Владика се посебно захвалио приложницима Дечанског хуманитарног фонда и Архимандриту Нектарију Серфесу из САД, нагласивши да наши бројни пријатељи и добротвори не заборављају на своју браћу и сестре на Косову и Метохији у ово тешко време када Срби живе у сталном страху за своју будућност и опстанак на Косову и Метохији. "Живимо у великој неизвесности јер не знамо на који начин ће се размрсити овај чвор који је запетљан на Косову и Метохији, али ипак наша нада не сме да буде у овоземаљску правду већ у Господа који је и сам као изгнаник у витлејемској пећини донео спасење људском роду", рекао је владика Теодосије.

Он је посебно нагласио да је улога Цркве у овом тешком времену од пресудног значаја јер српски народ на Косову и Метохији може само да опстане сабран у Цркви која га је вековима бодрила да претрпи сва страдања и искушења.

ИСТЕРИВАЊЕ ПОСЛЕДЊИХ БАЛКАНСКИХ ДУХОВА

Током неколико следећих недеља догодиће се, на један или други начин, разрешење последњих територијалних питања на Балкану где су се ратови из 1990-их окончали интервенцијама НАТО у Босни (1995) и на Косову (1999).

Чак ни мир није решио главне проблеме. Босна је била подељена између муслиманско-хрватске федерације и српске републике, с малим овлашћењима у рукама централне владе и великим међународним војним - а на крају цивилним - присуством потребним да се она одржи у целини. Косово је било протекторат Уједињених нација чији је "коначни статус" био неизвесан. Ова неразрешена питања сада се враћају: подстакнуто владом Србије, руководство босанских Срба размишља о сецесији, док њено муслиманско руководство покушава да повећа централну контролу. А албанско становништво Косова гласно захтева независност, док Србија покушава да одложи одлуку блокирајући акцију у Савету безбедности. Постоји стварни ризик обнављања

Symposium: Final Status for Kosovo

Untying the Gordian Knot

Данијел Сервер је био учесник Симпозијума о коначном статусу Косова - разрешењу Гордијевог чвора априла 2004, на коме су била 2 српска и 12 албанских учесника

насиља, мада можда не у размерама из 1990. Ако садашњи преговори о статусу Косова пропадне, албански екстремисти желеће да истерају више од 100.000 Срба који тамо живе. Слично томе, било какав потез Републике Српске у Босни да се одвоји могао би да тамо изазове нестабилност.

Србија која је заменила насилни национализам ненасилним национализмом када је Слободан Милошевић био збачен пре осам година, учинила је све што може да спречи решавање ових питања уз снажну подршку Русије Владимира Путина. Србија жели што је могуће више независности за Републику Српску, док захтева сопствени суверенитет над Косовом. Срби којима владају само Срби на њиховој територији још представља циљ Србије. Сједињене Државе и Европска унија посвећене су другачијој визији: демократској транзицији и интеграцији читавог Балкана у НАТО и на крају у ЕУ. Али, оне су биле неодлучне да наметну услове Србији, плашећи се да би на власт могли да дођу још радикалнији националисти. САД су допустиле улазак Србије у Партнерство за мир, упркос њеном одбијању да изручи Хагу генерала Ратка Младића, војног лидера босанских Срба у 1990-им, да би се суочио с оптужбама за ратни злочин. ЕУ је договорила и парафирала (али још није потписала) Споразум о стабилизацији и придруживању са Србијом, упркос њеној тврдоглавости у косовским преговорима и мешању у Босни. Али, повлађивање није донело успех. САД и ЕУ морају користити снажну силу коју још имају да би осигурале да преовлада њихова визија, доносећи трајни мир у регион који је непрекидно увлачио велике силе у сукоб.

Ово, између осталог, захтева оштро упозорење Србији да она више не може спречавати Босну и Косово да се крећу према Европи. Ако засад демократска Србија даје предност радикалном национализму и сврставању с Русијом у односу на чланство у ЕУ и НАТО, нека тако буде. Никакви витални интереси САД нису у питању, а Србија ће ускоро схватити своју грешку. Европској унији требало би да буде олакшање да не прими такву Србију.

У исто време, САД и ЕУ, делујући заједно, морају се узоближити када се ради о Босни и Косову. Све будуће потезе у Босни да се поткопа суштински компромис постигнут у Дејтонском споразуму 1995. треба дочекати пуним овлашћењима босанског "високог представника", који је недавно договорио споразум што ће ојачати крхку владајућу структуру земље. Водећи српски и муслимански политичари Босне играју се ватром, јер знају да су ватрогасци спремни. Време је да им се одузму њихове шибице. На Косову, где је коначна рунда преговора закључена извештајем генералног секретару УН, САД и ЕУ треба да се споразумеју да признају независност Косова, под условом да се Косовари сложе да примене план који је поднео фински посредник Марти Ахтисари. Ахтисаријев план омогућује одговарајућу заштиту Срба, а за обезбеђење његове примене потребно је међународно присуство

на Косову - које САД и Европска унија треба да распореде чак и без нове резолуције Савета безбедности. Иронија је, али отпор Србије Ахтисаријевом плану поткопава заштиту косовских Срба и повећава ризик да ће они бити лоше третирани. Амерички званичници воле да истичу да су САД увек интервенисале да заштите муслимане од рата и диктатура. Али ова тврдња биће девалвирана ако се досад успешне међународне интервенције у Босни или на Косову окончају трагедијом.

Задовољавајући исход на оба места је надхват руке. Да се то оствари, САД и ЕУ морају обезбедити да се Србија спречи да прави невоље, да Косово постане независно, а Босна остане једињена. **Данијел Сервер је потпредседник за операције мира и стабилности на америчком Институту за мир, Данас, 12-13.01.08**

РАЗЛОЗИ ПРОТИВ НЕЗАВИСНОСТИ КОСОВА

Марш Косова према независности се убрзава, а лидери косовских Албанаца - Хашим Тачи и Агим Чеку - сада прете да ће ускоро прогласити једнострану независност. То је нешто што ће Србија несумњиво одбити, уз подршку Русије Владимира Путина. Већи део света изгледа сматра да улога у балканским ратовима из 1990-их ставља Србију на погрешну страну и да би ово требало да буде крај свега. Али, гледиште Србије није без основа и многе друге земље с територијално концентрисаним етничким мањинама имају разлога да буду забринуте због преседана који може настати ако се призна косовско проглашење независности. Размотримо, прво, да је Косово историјско срце и религиозна душа Србије. Стотине српских православних цркава, манастира и светих места на Косову сведоче о томе.

Поред тога, демографска трансформација Косова током последњих сто година када је број Албанаца надмашио локално срп-

ско становништво, делимично је настала и због прилива Албанаца из Албаније - која је због херметичког комунизма Енвера Хоџе деценијама била политичка и економска забит. Истовремено, многи Срби су напустили Косово пре и након интервенције НАТО 1999, било да су бежали испред албанског насиља према њима или једноставно привучени бољим могућностима у централној Србији.

Право Србије на Косово је, за Србе, далеко снажније од права Русије на Чеченију, Кине на Синџанг, Индије на Кашмир (право које Пакистан још оспорава) и Филипина на острво Минданао. Све су ово провинције с већинским муслиманским становништвом које су део немуслиманских већинских држава. Али, Русија, Кина и Индија су велике државе и неће толерисати било какво одвајање својих територија. Зато и нема озбиљног међународног напора да их присили да то учине. Филипини су у суштини изгубили контролу над Минданаом, баш као што је Србија изгубила контролу над Косовом, али ипак нико није признао једнострано проглашење независности Минданаоа. Зашто би онда требало да буде прихваћено проглашење Косова?

Независности Косова не противе се само Русија, Кина и Индија, већ и Нигерија која има муслиманску већину и која задржава Бијафру, где се у другој половини 1960-их водио крвави грађански рат с Ибоима који су католици. Индонезија која има муслиманску већину изгубила је свој Источни Тимор с католичком већином због политичке интервенције Запада, али њена права на Источни Тимор била су под знаком питања јер је инвазију острва извршила само пре неколико деценија.

Чак и у Европи, где Каталонија и област Баскије траже сецесију од Шпаније, неки у Фландрији желе крај Белгије, а владајућа Шкотска национална партија у Шкотској жели на крају да се одвоји од Британије, подршка независности Косова далеко је од тога да буде универзална.

Још горе од тога, обични Срби виде очигледан двоструки стандард међународне заједнице. Територијални интегритет и суверенитет Хрватске и Босне ступили су на снагу током 1990-их, упркос декларацијама независности српске "Републике Крајине" у Хрватској и српске "Републике Српске" у Босни. Зашто се Косово третира различито?

Допуштање независности Косова показало би да се насилни сецесионизам исплати. У том случају, свет треба да се навикне да гледа примењивање косовске "стратегije" на другим странама. Прво етнички сецесионисти без лица нападају цивиле и полицију. Не знајући где је непријатељ скривен унутар цивилног становништва, снаге безбедности узвраћају насумичним мерама одмазде. Повреде људских права изазивају међународно реаговање и осуду, после којих следе интервенција и окупација страних војних снага. И, на крају, држава губи контролу над својом провинцијом кад сецесионисти прогласе независност.

Успостављање таквог преседана на Косову мора се избећи да би се осигурала стабилност не само на Балкану, већ и у свим државама с незадовољним етничким мањинским становништвом. Територијални интегритет и суверенитет Србије морају се сачувати у складу с Повељом Уједињених нација, хелсиншким Завршним актом који гарантује границе у Европи и Резолуцијом УН 1244 из 1999. која је Србији гарантовала постојеће границе.

Бивша Југославија имала је довољно уништавања и масовног убијања. Очување националног интегритета је универзални принцип мира из којег Србија не треба да буде искључена.

Рају Г. Ц. Томас, Данас, 12-13.01.08

БОШЊАЦИ, ТУРЦИ И РОМИ ЗА НЕЗАВИСНОСТ

Нема сумње да ће стари/нови представници Бошњака, као и Турака и Рома у парламенту Косова подржати одлуку о проглашењу независности. Сви параметри, наиме, говоре у прилог овој тврдњи. Један од њих је и то што су на крају посредовања Мартија Ахтисарија, у парламенту Косова сви представници мањина (сем др Нумана Балића, али не из антикосовских побуда), гласали заједно са албанским заступницима за усвајање плана.

Други битан показатељ је да, поред споменутог става официјелних политичких представника, до сада није јавно забиљежено другачије мишљење ни у невладиној сектору, као ни у интелектуалним круговима мањинских заједница.

Реалност косовске ситуације послје рата овдје одлучујући је фактор за непостојање алтернативног мишљења ових мањина о питању статуса Косова. Ово одређује свакако треба посматрати и у ширем контексту. При том, на првом мјесту треба увијек узети у обзир жељу припадника ових мањинских народа да и даље остану да живе на својим вјековним огњиштима. Другу важну улогу игра степен загарантованих мањинских права (и њихово какво-такво имплементирање послје рата), као и присуство, односно гаранција међународне заједнице за процес демократизације Косова.

ОДЛАГАЊЕ ВОДИ У НЕСТАБИЛНОСТ

УЈЕДИЊЕНЕ НАЦИЈЕ - Генерални секретар Уједињених нација Бан Ђи-мун оценио је у свом новом извештају да би даље одлагање решавања статуса Косова могло изазвати нестабилност у региону, преноси Танјуг.

Нови извештај генералног секретара УН, односно његовог специјалног изасланика на Косову, Немца Јоахима Рикера ће 16. јануара разматрати Савет безбедности УН.

„Растући институционални ангажман Европске уније на Косову је важан, као и отварање европске перспективе за Косово“, наводи се у извештају Бан Ђи-муна, прошле ноћи постављеном на сајту Уједињених нација.

У овом контексту важно је напоменути да је посљедњих година евидентно да је у свијести политичке елите на Косову и најширих слојева албанског народа продрло сазнање да егзистенција ових мањинских народа ни у ком случају не угрожава албанске националне интересе, већ напротив - да може само да им користи. Не треба занемарити ни историјски контекст, односно вишевјековне односе и блискост ових мањинских заједница, прије свих Бошњака и Турака са Албанцима, али и Рома који умногоме користе албански језик као свој говорни, те њихову заједничку припадност истој вјерској - исламској - традицији. С друге стране, гледано кроз ближу и даљњу историју, неријетко је постојало непријатељство Бошњака и Турака с националистичко-државним пројектима србијанских режима, чије су посљедице биле погубне за ове народе на Балкану, поготово за бошњачки. У овом правцу поставља се и питање колико је заправо било искрено залагање србијанских представника свих ових година око заштите права "несрпских и неалбанских мањина", коју су често као фразу понављали приликом истицања "кршења права Срба и других неалбанаца на Косову"? На страну то што су свеprisутне тврдње (и од бројне интелигенције и неких политичара из српског

народа) да су и сами Срби на Косову инструментализовани од стране србијанске владе за њене (државне) циљеве. Такви се гласови, иако ређе, могу чути и од самих припадника косовске српске популације

.Као засебан примјер неискрености политике Владе из Београда према мањинама на Косову, може се навести случај са завршних преговора око плана Мартија Ахтисарија. Том приликом, по казивању мањинских представника на тим сесијама, делегација Београда је изразила противљење што су босански и турски језик предвиђени за службену употребу у оним косовским општинама гдје живе припадници ових мањинских народа!

А шта тек рећи за наставак манипулације од стране србијанске владе припадницима бошњачког народа у Гори, које је режим Милошевића, без обзира на њихово национално одређење на пописима становништва, прогласио за Горанце. Ова манипулација се и даље финансијски подупиरे од стране србијанске власти. Парадигма те манипулације јесте урушавање наставе на босанском језику и враћање оне на српском у горанским селима општине Драгаш, које је изведено уз дебелу материјалну потпору Београда. Све ове акције, рађене су уз "посматрачку" улогу како актуелне косовске власти тако и бошњачких представника из Горе, које имају за посљедицу подјелу Бошњака у Гори, блокаду позитивних процеса међу тамошњим становништвом, али и међу косовским Бошњацима чији је број ионако добро смањен исељавањем уочи и непосредно послје рата на Косову.

Ови побројани и сви остали колективни проблеми Бошњака и других мањина, као и само питање њихове будућности на Косову,

Генерални секретар УН је скренуо пажњу на „спремност ЕУ да одигра већу улогу на Косову ради јачања стабилности у покрајини“.

Генерални секретар УН је, као и у неколико претходних извештаја, оценио да међу косовским Албанцима расту очекивања везана за решавање статуса те покрајине, наглашавајући да би задржавање статуса кво, који траје већ пуних осам година довело до раста тензија, могуће нестабилности, те поништавања свих позитивних помака који су начињени под диригентском палицом Унмика.

„Међу косовским Албанцима расту очекивања да будући статус мора бити одређен брзо и због тога се одржавање статуса кво не чини вероватним. Уколико се застој у решавању статуса настави, догађаји на терену могли би добити сопствени замах, угрожавајући озбиљно достигнућа и заоставштину УН на Косову“, наводи се у новом извештају Бан Ђи-муна. **Глас јавности, 05.01.08**

свакако су везани са његовим будућим статусом.

Како сада ствари стоје, доћи ће до проглашења независности Косова и нове политичко-правне ситуације, а можда и кризе. Самим тим отварају се и нова питања, а с њима и нови страхови, али и наде такозваних неалбанских и несрпских заједница на Косову. И поред помјешаних осјећања, нико нити са официјелног, а по свој прилици нити од обичног свијета међу мањинским народима, судећи по широком расположењу у свакодневним контактима, не оспорава право деведесетпроцентног албанског становништва на Косову да коначно оствари свој стољетни сан о независности. У сваком случају, неоспорно је да се неизвјесност која траје годинама негативно одражава на све становнике Косова. И, ако има нешто што их све заједно уједињује - то је жеља да коначно знају статус Косова и са њиме свој положај у њему, да би напokon могли да се окрену и другим егзистенцијалним животним питањима и будућности која би требало свима на Косову да буде више наклоњена у односу на збивања у протеклим деценијама.

Церим Бајрами је публициста из Призрена и предсједник Културно-информативног удружења Бошњака Косова "Селам", Данас, 12-13.01.08.

ЕВРОПСКА ОБЕЋАЊА НИСУ ОЛАКО ДАТА

Два се битна закључка за сада могу извући из процеса преговора који се тичу дефинисања коначног статуса Косова.

Први је тај да су ови преговори били предмет изузетних напора и озбиљног рада, и да су све заинтересоване стране у њих уложиле јако пуно времена.

Београд, Приштина и међународна заједница су посветили значајне ресурсе како би покушали да реше ово последње отворено питање проистекло из конфликта који су се на Западном Балкану дешавали током 90-их година прошлог века.

Специјални изасланик Ахтисари уложио је 14 месеци у први круг преговора, током којег је било организовано 15 рунди директних разговора и 26 посета региону. Затим је "тројка", коју су чинили представници ЕУ, САД и Русије, посредовала у другом кругу разговора, који је био интензиван и трајао је четири месеца. Све стране су искрено учествовале у покушајима да се премости

Џим Марфи, министар Велике Британије за европска питања

постојећи јаз. Разочаравајуће је то што ово коначно није било могуће постићи, а по мишљењу представника ЕУ разлике би остале непремостиве колико год да преговори трају. Други битан закључак је да је "статус кво" на Косову неодржив. Ситуација је таква већ неко време, међутим, постала је још неиздржљивија него што је то био случај у 2005. години када је покренут процес дефинисања коначног статуса. Лоша економска ситуација на Косову, истинска потреба за стварањем нових радних места, неопходност стабилизације и отварање дугорочне перспективе за ЕУ чланство за читав регион - без изузетака: све су ово чињенице које указују на то да се процес дефинисања коначног статуса мора покренути унапред. Косово је већ предуго задржано у стању политичког и економског "лимба" (тј. несигурности) и неопходна му је јасна перспектива. Резолуција СБ УН 1244 предвидела је процес дефинисања политичког статуса, а пошто смо сада дошли до краја преговора, и овај процес би ваљало привести крају.

Доста је спекулација на тему какве то последице може произвести, међутим, врло је важно имати на уму да остављање овог питања отвореним има одређену цену. Лично сам уверен да закључивање процеса дефинисања статуса, уз пуну и активну подршку Европске уније, има далеко више предности за све у региону, у односу на то да питање буде остављено "да виси у ваздуху", без извесности да ће доћи до разрешења ситуације. Европска стабилност и сигурност биле би материјално погођене пасивним приступом проблему. Један "замрзнути конфликт" врло лако може поново прокључати. Ово је практична лекција коју смо

научили на Балкану током 1990-их, и не бисмо смели да поновимо исту грешку. Верујем да би се све моје европске колеге сложиле да просто стајање по страни и изражавање забринутости није начин на који ЕУ види реалност наше заједничке спољне и безбедносне политике.

Прошлог децембра Европски савет је упутио јасну поруку да је ЕУ спремна да преузме одговорност и игра водећу улогу у закључивању процеса дефинисања коначног статуса Косова. Тачно је да су лидери ЕУ срочили ову изјаву, јер је она логична последица евро-атлантских перспектива за Западни Балкан, које су установљене у Солуну 2003. године. Ово обећање није олако дато и његово испуњење је ствар којој свака од 27 држава чланица ЕУ приступа са потпуном озбиљношћу. На основу разговора са мојим европским колегама знам да имамо заједничку одређеност за мир у региону, и за бољу будућност за све људе који у њему живе. Надамо се да ћемо им, врло брзо, пожелети добродошлицу у ЕУ као нашим новим суграђанима. На крају крајева, то је оно што је најважније. Народи овог региона имају право да живе у миру, и да граде лични просперитет, заштићени од зла које доносе сукоби.

У међународној заједници ће током предстојећих недеља бити још разговора на тему коначног статуса Косова. И овде, и у регионалним оквирима, биће то прилика да се демонстрира лидерство које мир и опште добро ставља испред сукоба и празне реторике. Нема сумње да су пред нама тешке, па чак и неке болне, одлуке. Не смемо избегавати овај изазов. Сви политички лидери који имају утицај на питање о коме говорим требало би пажљиво да размисле на који начин могу имати позитивну и конструктивну улогу. Генерације на Западном Балкану су биле суочене са ужасним и трагичним наслеђем, а сви ми имамо одговорност да нешто много боље оставимо за ову и за будуће генерације.

Овај текст је редакцији Данас доставила Британска канцеларија у Приштини

КОСОВСКА БИТКА ТЕК ПРЕДСТОЈИ

ПЕКИНГ - Као изузетно запажен гост недавно одржаног отвореног студија Пекинг-Москва о Космету, професор др Ма Сји Гу, врсни познавалац балканских прилика, споменуо је тајни нацрт француског Министарства спољних послова којим се проглашење независности заказује за фебруар 2008. При том је изразио уверење да УН неће лако пристати на експериментисање с међународним правом и поред тога што поједине земље раде у корист албанске независности. Разговарали смо са професором у Пекингу готово два сата, у његовом кабинету на Институту за светску историју. Подсећајући на последњи извештај Контакт групе који је показао да преговарачке стране нису нашле компромис, али су се, на срећу, обавезале да ће чврсто држати мач у корицама, уважени професор каже: - Косовска битка тек предстоји. А ако је судити према документу који ми је био доступан, косовски Албанци ће прогласити независност ове године у мају. Ова порука се не сме одбацити нарочито ако се узме у обзир да ће се следеће године у априлу одржати НАТО самит у Букурешту. Косовски албански лидери гаје наду да ће баш ту међународна заједница дати миг да прогласе независност.

Какви би, према вашем мишљењу, могли да изгледају будући догађаји?

- Косово ће једнострано прогласити независност, надајући се да ће их признати моћне САД. Уколико до тога дође, сматрам да ће се са косовском независношћу једино формално сложити Албанија. Евентуално и неке исламске земље. Онда ће Србија и Косово стрпљиво чекати до уласка у ЕУ, баш као и Кипар. Ни могућност кипарског модела не треба искључити.

За које државе би косовска независност могла да представља највећу претњу?

- САД ће се суочити с последицама наметнуте независности и то када македонски Албанци, који чине четвртину становништва у Македонији, појеле да крену путем својих сународника на Косову, а за њима, убрзо потом и Албанци из Црне Горе. Међународна заједница као услов тражи да се косовски Албанци одрекну експанзионистичких тежњи, али заиста је тешко рећи да ли ће им поћи за руком да одрже дато обећање. Од америчких колега сазнајем да и они сумњају да је такво обећање одрживо. Балкан је после многих неприлика сада релативно стабилан. Ако би дошло до ширења граница, то би дефинитивно значило нове тензије на Балкану.

Проф. Ма Сји Пу, члан Кинеске академије друштвених наука

Како би се евентуална самопрокламована косовска независност рефлектовала на унутрашње прилике у Србији и шире, на балкански регион?

- Једнострано проглашење не би само дестабилизовало регион, него и унутрашње прилике у Србији - дијалог са ЕУ би био неминовно поремећен, а подела мишљења о ставу према ЕУ у том случају би се још више продубила међу партијама. Србија ће бити приморана да предузме одговарајуће дипломатске, правне, па чак и економске мере, јер на то као суверена држава има право, али ће је таква реакција ставити у неповољан положај. Наравно, сви се надају да ипак неће доћи до оружаног сукоба, али је сигурно да ће Србија одговорити правним средствима. То је сасвим разумљиво.

Шта би Кина и Русија требало да учине да Србија сачува Косово унутар својих граница?

- Не може се порећи да још има простора за преговоре и да између независности и суштинске аутономије постоји и треће решење. Улогу Кине и Русије видим у томе да мобилизују најпроницивије умове који би обогатили већ постојеће предлоге новим примерима статуса покрајине. И то на некој заједничкој конференцији која би искључиво била посвећена косовском проблему. Став Србије је доста еволуирао, од високе до суштинске аутономије, односно модела Хонгконга. Српска страна је направила доста уступака док косовски Албанци чврсто остају

при своме, јер имају САД у залеђини. Да став САД није толико упоран, сигуран сам, било би више простора за договор. ЕУ такође интезивно трага за одговарајућим решењем, а то се види по још неискристалисаним ставовима чланица. Србија је већ упозната с кинеским ставом, а то је да се Кина, заједно са Русијом, залаже за наставак преговора.

Уколико дође до гласања у СБ УН, какав би став заузела Кина?

- То још не могу да тврдим. Ми нисмо чланица Контакт групе, САД и Русија имају највећу улогу. Кина се досад придржавала поштовања принципа суверенитета и територијалног интегритета, и залагала да стране саме дођу до функционалног решења, без притисака са стране. То ће бити њена одговорност као сталне чланице СБ УН.

Ко је, према вашем мишљењу, најодговорнији за стварање косовске кризе?

- Режијер косовског проблема су САД. Оштро мешање САД, што је уследило бомбардовањем 1999. године, велика је грешка. Косовско питање САД могу да реше јер су оне и најодговорније за стварање кризе. Моје мишљење је, међутим, да САД желе да решавањем косовског питања успоставе нови модел који се одупире државном суверенитету и примени га на остале земље, попут Русије, Кине и осталих мултиетничких друштава, а све то под изговором кршења људских права. Да ли то значи да, ако се косовским Албанцима омогући независност само зато што чине 90 одсто популације српске провинције, та једна национална мањина има право да део суверене државе на којој чини доминантни живаљ прогласи својом независном територијом? Колико би само нових држава тим процесом настало, просто да човека заболи глава...

Други разлог је што Америка жели да потисне Русију са Балкана. Након повратка на међународну сцену Русија је највише међународног утицаја развила у решавању косовског проблема, самим тим што је од почетка укључена у преговоре. Осим тога, све остале чланице Контакт групе су западноевропске земље и, уколико би САД истиснуле Русију из тог троугла, могле би неометано да спроводе своју вољу и у Европи. Трећи разлог је да ублаже последице неспретне кампање у Ираку и Авганистану. Косово је идеална прилика за поправљање имиџа у очима исламског света. САД ће, наравно, као противуслугу тражити да војна база у Бугарској и Румунији - на Балкану буде проширена и новом базом на Косову. Сматрам да ће овакав план бити терет за САД, с обзиром на то да се и даље велика средства издвајају за војску на Средњем истоку

Да ли се можда због тога сада на Косово и Метохију гура нова мисија - мисија ЕУ?

- Мислим да ће САД на крају ипак очекивати да Европска унија завуче руку у џеп и помогне Косову да економски стане на ноге, а да ће се оне задовољити својом улогом „ослободиоца“ јер, на крају крајева, Косово је део Европе. Европа не би требало да се ослања на ставове САД, јер оно што је заиста Косову потребно није независност, већ ињекција економског развоја. Сама независност неће донети бољитак народу Косова, само ће појединци сести у фотелју. Зато Европа треба да размишља како у овом региону подстакне улагања и утиче на друштвену стабилност. Да развије план којим се гарантује подизање животног стандарда, истовремено да осмисли услове у којима би припадници неалбанског народа могли активно да саучествују у изградњи власти. Поставља се питање шта је, у ствари, приоритет? Да ли је то независност или економска интеграција? И самој ЕУ је потребно време да консолидује став, јер све док у ЕУ постоји неслањање, коначна одлука мора да сачека. И ово представља важан аргумент за наставак преговора. Полажем наду, такође, да ће и САД, како се временом буду дубље размотриле последице подршке независности, можда напустити своје првобитно гледиште. Кажем, можда.

Који су, према вашем мишљењу, узроци садашње ситуације и да ли је распад Југославије могао да се избегне?

Косово је део српске територије, пре свега, оно је колевка средњовековне српске културе и традиције. У седамнаестом и осамнаестом веку почели су да надиру Албанци. Нарочито после Другог светског рата, Албанци су у великој мери запосели овај регион, а сваке године потом њихов број се умножавао и демографска слика је мењана. То је, дакле, важан разлог. И то је стратегија албанских лидера. Додајмо томе захтеве Албанаца за време Милошевићеве владавине, што је произвело непримерене мере. Грешака је највише било у неприлагођеном приступу овом проблему. Бивша Југославија била је лабава заједница република, распала се као и Совјетски Савез. Космет и Војводина се не могу поредити са федеративним републикама, то су делови Републике Србије. Устав бивше Југославије је оставио доста простора републикама, па и покрајинама да размишљају о независности, а

"Било је колатералне штете"

федерација није имала моћ да кроз ефикасно управљање одржи републике на окупу. Да је Европа тада предложила Југославији улазак у Европску унију, сигурно не би дозволила да уђе дезинтегрисана и распад би био заустављен. Други начин је био да се кроз економску подршку врати самопоуздање Југославији. Европа није искористила ту прилику, док Америци није била у интересу ни јака Европа нити развијена Југославија, тако да је подржала осамостаљивање Хрватске и Словеније. Да Европа тада није признала ове две новонастале државе, сигурно не бисмо били сведоци данашњег епилога. Историјски, Косово припада Србији, али историја се данас не чини толико важном. Данас је на снази политика силе, а Србија је мала земља. Једина шанса за Србију, ја да инсистира на наставку преговора.

Ове године били сте у Србији. Како вам се она чини сада, а како сте је доживљавали некад?

Као проучаваца југословенске историје, имао сам прилику да

обиђем Србију пре југословенског распада. У мају ове године сам поново био. И могу вам рећи, било ми је некако тешко јер смо сви некад били поносни на Југославију. Маштали смо да и Кина доживи такав просперитет. У време тадашње Југославије, ми из Кине имали смо осећај да, када дођемо код вас, пожелимо тамо и да останемо. Данас је, нажалост, остала само сенка, тих, лепих усломена. Ипак, не треба губити оптимизам, треба гледати у будућност.

Милена Марковић, Глас јавности, 05.01.08.

„Глуви телефони“ Лондона и Москве

БЕОГРАД - Британско Министарство спољних послова позвало је јуче специјалног представника руског МИП-а за Балкан Александра Боцан Харченка да прецизира кад и где је било који званичник Даунинг стрита тражио да се Русији оспори право на вето. Оптужбе које је Харченко прејуче изнео на рачун Џима Марфија, према којима је британски министар за европске послове позвао да се Москва онемогући да примени право вета на проглашење независности Косова, морају бити разјашњене - упозорили су јуче званичници британског МИП-а у разговору за Глас.

- Такав предлог или захтев, какав је наводно упутио Марфи, не звучи као нешто што би било који министар у нашој влади рекао. Не сећам се да је Марфи икада изјављивао такве ствари, нити прилике у којој сам од њега чуо ставове ни налик на позив да се Русија онемогући да употреби вето за будући статус Косова. Морали бисмо да сазнамо од Министарства спољних послова Русије где су они чули Марфија да говори то што је наводно рекао и онда бисмо могли да појаснимо шта се десило и шта то значи, јер - ово се мора рашчистити - истакао је један од званичника британског МИП-а.

У кабинету за медије владе Велике Британије рекли су да је званичан став Лондона јасан и да „сви знају“ која права има Русија. Према речима наших саговорника, због тога што је Русија стална чланица Савета безбедности УН „прикладно је да има прикладне основне моћи и средства“.

- У њих спада и право да употреби вето, ако сматра да неки предлог не треба да прође гласање у СБ УН. Управо зато нам је веома необично да би неки од наших званичника тражио ускраћивање права којима располаже и наша држава. Волели бисмо да се овај неспоразум разреши до краја - казали су у Даунинг стриту додајући да је једино могуће да је Марфи „можда рекао да је Русија једина која се противи Ахтисаријевом плану“.

Сам Харченко, јуче нас је уз извињење замолио да га позовемо касније јер је у преподневним часовима био у великом послу.

Аналитичари оцењују да Марфијева изјава вероватно није била усмерена на позив да се Русији одузме вето, него на прилику да га употреби.

- Тај пут је до сада често спомињан. Статус се може решити и ван СБ УН, унилатералним признањем прво великих држава као што се Енглеска, Италија, Немачка и Француска које би следиле мање чланице Уније или „на крупно“, признањем које би одмах дошло од ЕУ као целине. Неке земље, као Кипар, Грчка и Шпанија се противе овом плану и на њих би сигурно био извршен притисак да очувају јединство спољне политике Уније. Али, овде се ради и о другим проблемима између Лондона и Москве, јер Британци држе неке тајкуне које тражи руски МИП, па је ту и случај наводног убиства бившег члана КГБ-а. А основ је да Велика Британија не зависи од руског гаса, као Немачка и друге чланице ЕУ, а истовремено радо слуша САД - објаснио је аналитичар Милан Николић.

Дијана Милошевић, Глас јавности, 12.01.08.

ОДЛАГАЊЕ НЕЗАВИСНОСТИ КОСОВА

Агенција за стратешка истраживања Стратфор оценила је у својој најновијој анализи да ће Запад још једном одложити независност Косова и Метохије и, шта више, да ће је даље одлагати, пре свега зато што Русија нема намеру да попусти.

Намеру САД и неких европских земаља да дају независност Косову треба сагледати у контексту стратешких интереса Москве, која овога пута није спремна да попусти ни по цену озбиљне кризе, оценила је та приватна обавештајна агенција, коју неформално називају "ЦИА у сенци".

Процену о одлагању независности српске покрајине Стратфор изводи из претпоставке да је руски председник Владимир Путин решен да поврати утицај Русије у зони бившег Совјетског Савеза, али и на глобалном плану и да тај утицај демонстрира на примеру јужне српске покрајине.

"Уколико САД и неке европске земље буду створиле независно Косово не осврћући се на жеље Русије, Путинов престиж и психолоске основе његове велике стратегије би претрпеле велики ударац", наведено је у тексту чији је аутор оснивач Стратфора Џорџ Фридмен.

Уколико би Косово добило независност изван УН, где Русија има

Европа би дигла руке од Србије?

ЛОНДОН - Уколико на изборима за председника Србије победи кандидат Српске радикалне странке Томислав Николић, Европска унија би могла да „дигне руке од Србије и још дубље је гурне у руски загрљај“, пише британски Индипендент, а преноси Бета.

Индипендент констатује да 2008. за демократију у свету није добро почела. Избори ове године чекају тридесет земаља, а у неким од њих, како се наводи, слобода грађана да гласачким листићем изабере оне који ће их водити могла би да буде доведена у питање.

Међу десет држава на које се лондонски лист осврће, уз Грузију, Пакистан, Зимбабве, Русију, Иран, Обалу Слоноваче и САД, наша се и Србија.

право вета, Путин би био суочен са истом кризом као својевремено Јељцин, а уколико би "капитулирао" као Јељцин, сносио би последице, додаје се у анализи.

Путин и Руси су, подсећа аутор, више пута упозоравали да неће прихватити независност Косова и да би такав чин довео до неконтролисаних криза, али западне земље су се на ту могућност оглушивале.

"По нашем мишљењу не би требало да то чине", упозорио је аутор који сматра да би "давање независности Косову Русију ставило у позицију у којој су угрожени интереси које она сматра суштинским".

Руси су то јасно ставили до знања бројним изјавама које су их довеле у положај да сада могу или да реагују или да прихвате понижење, оценио је он.

"Путин не може себи да дозволи да пристане (на независност Косова). Он ће проузроковати кризу", сматра Фридмен.

Према његовој оцени, руски председник има две полуге за то. Једна је економска, коју се Москва неће либити да употреби.

"Природни гас који из Русије иде у Европу, нарочито Немачку, од

кључног је значаја за Европљане. Путин има велике резерве, сачуване захваљујући високим ценама енергената. Он може да издржи без извоза дуже него Немци без увоза" навео је Фридман.

Према његовим речима, погрешна је претпоставка да Путин не би испунио претњу обуставом снабдевања гасом, јер она "не узима у обзир колико је питање Косова важно Русима".

Друга могућност је, према Фридману, оно што би се могло назвати "лаком војном опцијом", чија је суштина да би свака војна акција у покрајини могла да доведе до руске реакције на неком другом месту. "Претпоставимо да Путин пошаље један или два батаљона војника у Београд, укрца их на камионе и пошаље у Приштину, тврдећи да је то право Русије по споразумима из 1999. године", навео је он.

"Претпоставимо да ескадрила руских авиона такође дође у Београд", навео је аутор подсећајући да је руска поморска флота, укључујући носач авиона "Адмирал Кузњецов", већ кренула пут Медитерана"

То није сила која би се могла супротставити НАТО, али војници НАТО, нарочито немачки вероватно не би били спремни да отворе ватру на Русе, истакао је Фридман, објаснивши да уколико би то учинили "постоје друга интересна подручја у којима би Русија могла

Лист истиче да би за Србију пресудни значај могли да имају председнички избори 20. јануара, на којима ће се прозападни председник Борис Тадић суочити са изазивачем и ултранационалистом Томиславом Николићем.

Победи ли Николић, за кога Индипендент наводи да је последњи траг Милошевићеве ере, „ЕУ би могла да дигне руке од Србије и још дубље је гурне у руски загрљај“.

- Помака напред у Србији има, али транзиција ка демократији није потпуна - пише лист, преноси Би-Би-Си.

На то, како наводи Индипендент, указују изостанак напретка у преговорима са ЕУ, одбијање Београда да ухапси оптужене за најтеже ратне злочине и криза око будућности Косо

Глас јавности 05.01.08.

да испољи одлучујућу војну силу, као што су балтичке државе."

Зато би, по оцени Стратфора, Русија у ствари поздравила кризу. "Путин жели да покаже да је Русија велика сила. Конфронтација са Западом са равноправне позиције и сатеривање тог Запада у Њорсокак је управо оно што би руски председник желео" сматра Фридман.

С друге стране, Немци немају ни средства ни жељу за таквом кризом, док "Американци заглибљени у муслимански свет тешко да су у ситуацији да се носе са кризом на Косову", износи се у анализи.

Стратфор због тога очекује да "Запад поново одложи независност Косова и да настави да је одлаже. Албанци ће то можда насилно предупредити проглашавањем независности, али Руси би у ствари били одушевљени да се то догоди" износи се у тексту.

"За САД и њихове савезнике, Косово је споредно питање, без великог значаја. За Русе, то је вруће питање и стратешка прилика. Они овога пута неће попустити" А асиметрија у перцепцији неког питања је оно што производи кризе," закључио је Фридман.

Пренесено: <http://www.tanjug.co.yu/> 27. децембар 2007. год.

ВАШИНГТОНСКИ АНАЛИТИЧАРИ О КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

МЕЂУНАРОДНА ЗАЈЕДНИЦА ПРЕНАГЛАШАВА ВАЖНОСТ ИЗБОРА У СРБИЈИ

Да ли ће Косово ускоро прогласити независност у светлу подршке

Запада и противљења Русије и Србије - било је прво питање које је Бранко Микашиновић поставио независном политичком аналитичару, Џону Завалесу.

ЗАВАЛЕС: До одлагања проглашења независности Косова дошло је из не-колико разлога: због отпора Београда, снажне подршке Русије ставу Србије у УН, али и због недостатка јединственог става Европске уније. У међувремену, албанска страна је показала

импресивну уздржаност и прихватила да се исплати чекати да би се сачувала јака међународна подршка независности Косова, одбацила једнострану и исхи-трена реаговања и на тај начин избегла изолацију Приштине и губитак међународне подршке.

Што се тиче избора у Србији, мислим да међународна заједница можда превише наглашава њихову важност и нада се да би они могли да значе и крај српског отпора Ахтисаријевом плану. Мислим да претпоставака да ће реизбор председника Тадића ублажити став Србије према Косову није реална.

Друго питање повезано са временским роком је и питање јединства Европске уније, које још није у потпуности постигнуто пошто су неке земље још увек скептичне у вези са независношћу Косова. Уместо да се временом смањује, бојим се да ће се број таквих земаља повећати, ако се настави са настојањима да се питање статуса реши ван УН. У ЕУ се већ потеже питање легалитета и могућности замене УНМИК-а на Косову, како је предвиђено Ахтисаријевим планом. Чак је и Немачкој, која снажно подржава независност Косова, дошло до противљења даљем војном присуству те земље на Косову ако се то питање не реши у УН. Стога мислим да недостатак јединственог става ЕУ можда указује на потребу да треба изнети неки нови план, као алтернативу Ахтисаријевом плану, којим би се затражили значајни компромиси и сагласност обе стране.

ГЛАС АМЕРИКЕ: Каква би могла да буде улога Русије у процесу постизања будућег статуса Косова?

ЗАВАЛЕС: Русија се залаже за компромисно решење, које би прихватиле обе стране. Како сада изгледа, Путин неће одустати од тог става, мада неки аналитичари сматрају да би сувише јака подршка Русије Србији могла да буде контрапродуктивна, пошто би неке земље, које још немају коначно формулисан став, могле да подрже независност Косова, одбијене оштрим ставом Русије, који подсећа на понашање из периода хладног рата.

Међутим, став Русије у погледу Косова се кристалише као критично важан у два аспекта: прво, Русија се представила као велики поборник међународног права и поштовања система Уједињених нација. То је веома важно, пошто су Западу потребни јак систем УН, јака мултилатерална дипломатија и поштовање међународних институција да би се суочио са другим спољнополитичким изазовима, као што су ширење нуклеарног оружја, дугорочно решење ирачке ситуације, итд. Све ће то захтевати снажне УН. У контексту таквих стремљења, сада имате противречну ситуацију с

обзиром на настојања Запада да заобиђе УН у погледу будућег статуса Косова. Друго, Русија тврди и промовише тезу да би независност Косова успоставила глобални и опасан преседај и да није реч о јединственом случају. Подршка Русије даје посебан значај таквом ставу, имајући у виду да се Русија налази у близини или је актер неких од замрзнутих конфликата, на које би се одразила независност Косова. Такође, од недавно смо сведоци већих војних акција Турске против Курда у Ираку, што указује да ће питање статуса неке територије, односно њене независности, постати још актуелније. То се огледа и у саопштењу лидера ЕТЕ у Шпаније, да прате косовску ситуацију, и да ће очекивати иста национална права која буду остварена у тој покрајини. То све указује да је снажна подршка Русије Београду довела до дубље поделе ставова о косовском питању не само у Европској унији, него и шире.

Бранко Микашиновић, Вашингтон, 08/01/2008

УЗИМАЊЕ КОСОВА СРБИЈИ БИЛО БИ ЗАБРИЊАВАЈУЋЕ

ВАШИНГТОН, 6. јануара 2008. (Бета) - Бивши амерички државни секретар Лоренс Иглбергер оценио је да је забрињавајуће то што међународна заједница и САД заговарају узимање Косова Србији и

Лоренс Иглбергер

проглашавање те територије независном државом.

"Мислим да то није нешто што суштински желимо да установимо као традицију. Постоје врло добри разлози за противљење међународним настојањима да се Косово одвоји од Србије", рекао је Иглбергер за "Глас Америке" на српском језику. Иглбергер је додао да се тако нешто може "колико год хоћете" аргументовати проблемима Срба и Косовара, али да постоји проблем у стварању праксе.

"По тој пракси би међународна заједница дала себи за право да наређује или врши притисак да се одузима одређена територије номиналним домаћинима и да им се одузима суверенитет над том одређеном територијом", сматра Иглбергер.

Експерт за Русију на Универзитету Колумбија Роберт Легволд у истој емисији оценио је да је за Москву, када је реч о Косову, веома важно питање суверенитета.

"Русија се од почетка противила таквим декларацијама независности које би признала међународна заједница, јер страхује од сепаратизма на сопственој територији, укључујући Чеченију", изјавио је Легволд.

Према његовом мишљењу, то може да закомпликује ситуацију, јер би могло да се очекује реакција Русије у сличним, паралелним случајевима у руском суседству: Абхазији и јужној Осетији, у Грузији или Придњестровљу у Молдавији.

Питање статуса Косова отворило питање кредибилитета и сујете великих сила

Шта Србија и Балкан могу да очекују од Словеније, која је преузела преседништво Европске уније за наредних шест месеци, упитао је Бранко Микашиновић политиколога и сарадника вашингтонске консултантске фирме, TSM Global Consultants, Обрада Кесић.

Кесић: Мислим да треба прихватити оно што је већ најављено од стране словеначких руководиоца и политичара, а то је да ће један од главних приоритета Љубљане бити питање статуса Косова и Метохије и мислим да ће ту бити уложено доста напора наредних месец-два, да се прво и првенствено

задржи консензус у Европској унији који тренутно постоји око наредног потеза о том питању, ако је то могуће, а ако није, онда следи, по мом мишљењу, један мало дужи период кризе у Европској унији. Мислим да ће Словенци да доживе бурни мандат наредних шест месеци.

Глас Америке: Шта конкретно подразумевате под консензусом Европске уније?

Кесић: Прво, што се тиче Европске уније она треба да задржи, барем за јавност, јединствен став око Косова и Метохије, односно да не дође до неких озбиљнијих свађа и разлика у гледиштима, тако да, на пример, Немачка има свој став, а остале земље свој, итд.. Сада је притисак унутар Европске уније највећи баш око питања јединства и потребе да се задржи јединствен став. Највећи проблем у томе је да не постоји јасан правни мандат за било какав потез од стране Европске уније мимо Савета безбедности УН и сада се настоји да се то питање реши на неки квази правни модел, што представља велики проблем.

Глас Америке: У првој половини 2008. године Запад најављује решење косовског статуса, вероватним признавањем условне независности?

Кесић: Решење будућег статуса Косова је било најављено 2006. године и речено је да ће статус бити одређен и тај проблем решен. Већ улазимо у 2008. годину и поново говоримо о том проблему и можда смо сада у горај позицији него што смо били 2006. године. Те године је барем постојала илузија да постоји начин да се дође до компромисног решења, а сада смо дошли до ситуације да Косово постаје једно од најважнијих питања, не само за Београд и Приштину, већ и за цео регион и цео свет. Питање решавања статуса Косова постаје предмет могућег конфликта не само између великих сила - Америке, Русије, Европе - него и регионалних земаља у погледу наставка могућих мањих сукоба везаних за распад бивше Југославије до те мере, да ће сада и други сепаратистички покрети кроз цео свет, од централне Азије па до Африке, добити нови моментум. То ће, дакле, дати моментум решавању такве врсте сукоба мимо Савета безбедности УН, што ствара врло опасан преседан и отвара ново поглавље у историји међународних односа са могућношћу дубљих и бројнијих сукоба.

Глас Америке: Шта се може очекивати у односима између Русије и Србије с једне стране и САД са друге, у светлу косовске проблематике?

Кесић: То је једно од централних питања везано за косовску полемику. Сада знамо добро да питање статуса Косова није везано

само за интерес Срба и Албанца на тим просторима, него се отворило питање кредибилитета и сујете великих сила, како за Русију, тако и за Америку, а поготово за Европу, посто је сада најважније питање њихов кредибилитет и сујета. А добро знамо какве су последице када се донесу одлуке везане не за ситуацију на терену, већ због страха да ће се изгубити кредибилитет или углед у свету. У таквим ситуацијама увек буду лоше последице, а посебно када велике силе почну да се препуцавају око неког питања које није од најважнијег интереса за њих увек страдају баш они људи који се налазе на том простору и који имају највише да изгубе.

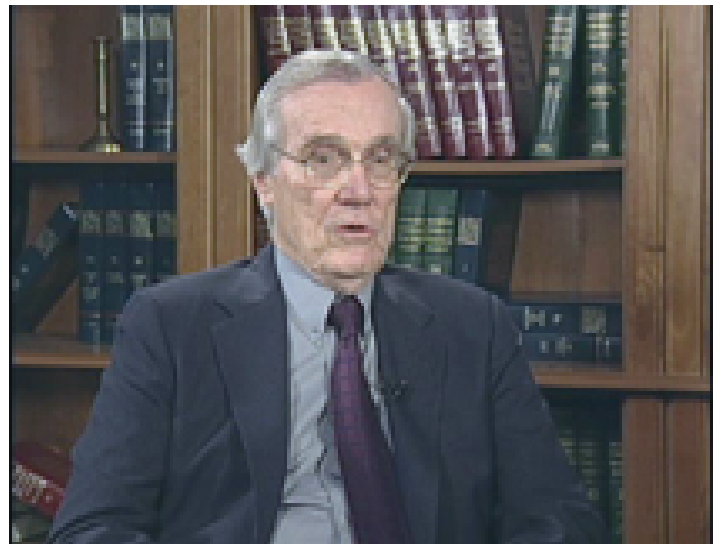
Глас Америке: Да ли би косовско питање могло да постане предмет председничких дебата у САД и колико би то могло да утиче на став САД о Косову?

Кесић: Мислим да неће много да утиче, мада постоји могућност да косовско питање постане предмет дебате, пошто садашња администрација и главни председнички кандидати демократске и републиканске странке, то јест, ако погледамо господју Клинтон или са републиканске стране господина Ђулијанија они имају потпуно јединствен став, а то је да треба да се подржи независност Косова и да је то идеално решење - и због тога неки од других кандидата би могли јако добро да то искористе за своје кампање и да укажу да је то наставак оне америчке политике која је довела ову земљу до изолације и коштале је много што се тиче кредибилитета у свету, а поготово што се тиче могућности да Америка решава оваква питања без једностраних потеза. Добро знате шта је било после Ирака, каква је дебата водјена у Америци и како је лоше да се заобидју Уједињене нације, како је лоше да се гради коалиција такозваних "вољних" земаља и сада се Вашингтон поново налази у сличној ситуацији о питању статуса Косова и Метохије као и раније у Ираку.

Бранко Микашиновић, Вашингтон, 03/01/2008

ВЕОМА ВАЖНО ДА СРБИЈА ИЗАЂЕ ИЗ ОКВИРА "РЕГИОНАЛНОГ ОПТЕРЕЂЕЊА"

У светлу наговештаја Београда о преиспитивању важности придруживања НАТО-у, Бранко Микашиновић разговарао је о том питању, присуству Москве на Балкану и проширењу стратешког партнерства САД и Србије са стручњаком за Балкан, експертом за

Роберт Пренгер

америчку безбедносну политику и бившим помоћником америчког секретара за одбрану у администрацији председника Ричарда Никсона, Робертом Пренгером.

ПРЕНГЕР: Значај уласка Србије у "Партнерство за мир" има три аспекта: први је регионални, односно безбедносне природе, да Србија постане саставни део западне алијансе, упркос косовском проблему, и да се она, ако хоћете, прикључи породици западнобалканских земља у контексту европских интеграција и безбедности. Други аспект, који мене лично посебно интересује, јесте шире геополитичко питање и утицај учлањења једне земље или земаља у такву алијансу, односно промене сфере утицаја и равнотеже моћи, како у погледу НАТО-а тако и светских сила, у овом случају посебно у односу на Русију. Трећи аспект је глобалне природе и односи се на ангажовање НАТО-а у жаришним земљама Азије, као што је Авганистан, где НАТО има тешкоће да оствари адекватну сарадњу чланица НАТО-а у погледу свог војног присуства у тој земљи. Ту би Србија, као чланица "Партнерства за мир" могла да одигра улогу која би допринела даљем позитивном развоју односа између Запада, односно САД и Европске уније, и Србије.

ГЛАС АМЕРИКЕ: Како бисте проценили изгледе стратешке сарадње САД и Србије?

ПРЕНГЕР: То је у овом моменту најважније питање; наима да ли ће доћи до еволуције односа између две земље, односно да ли ће Србија бити од стратешке користи, или ће представљати регионално оптерећење. Другим речима, када говоримо о проширењу НАТО-а на Балкану, одмах се наметне питање руске димензије, пошто се Москва, уопштено говорећи, противи проширењу, посебно у областима где Русија сматра да су њени интереси веома важни и да су угрожени. Такве проблеме смо имали у Балтичком региону, а сигуран сам да то Москва исто тако сада схвата - и у западнобалканском региону. Дакле, у односима између САД и Србије испречила се руска димензија.

Медјутим, са тачке гледишта Србије, сматрам да је веома важно за Србију да изађе из оквира "регионалног оптерећења" и да постане стратешки корисна за НАТО. Србија би, рецимо, у контексту глобалног ангажмана НАТО-а, конкретно у Авганистану, могла да буде од помоћи, ако не својим војним присуством, онда у пружању обуке или неких логистичких операција у борби против терористичких група, као што су Ал Каида, Талибани и неке друге групације, које су посебно активне на граници са Пакистаном. Мислим да би на тај начин Србија могла да успостави тешњу и конструктивнију сарадњу са САД, упркос унутрашњој политичкој ситуацији у Србији и аспирацијама Русије и да би већа стратешка повезаност Београда и Вашингтона, без обзира на односе са Русијом, била од користи за обе земље.

ГЛАС АМЕРИКЕ: Са тачке гледишта стратешких интереса САД, како тумачите став САД према Косову?

ПРЕНГЕР: Снаге НАТО-а су замениле српске снаге на Косову, након интервенције НАТО-а, и Кумановског спораузма 1999. Медјутим, у тој организацији је дошло до промена и то више није алијанса из 90-тих година. Оно што треба имати на уму јесте да се интервенција НАТО-а у Србији догодила пре терористичких напада на САД, 11. септембра 2001. године, пре него што је рат против тероризма постао централна тема америчке глобалне стратегије, односно, како се суочити са бројним локалним и међународним терористичким организацијама, које су непријатељски расположене према Западу и САД.

У контексту глобалне америчке политике, тешко је схватити због чега Вашингтон инсистира на независности Косова управо у овом моменту и у светлу наше ангажованости против глобалног тероризма. Како онда решити проблем независности Косова, чему се Србија противи, као чланица "Партнерства за мир"? То чини ову ситуацију веома сложеном пошто се сада не ради о ситуацији где је НАТО против Србије, већ о ситуацији где су НАТО и Србија усмерени према заједничким проблемима.

Бранко Микашиновић, Вашингтон, 07/01/2008

БЕОГРАД СЕ ПОСРЕДНО ДИСТАНЦИРАО ОД ЕВРОАТЛАНСКЕ ИНТЕГРАЦИЈЕ

Резолуцију о Косову коју је у среду усвојила скупштина Србије западне новинске агенције протумачиле су као посредно дистанцирање Србије од евроатланских интеграција. Стручњак за Балкан и професор на Националном универзитету за одбрану, Стивен Мајер, у разговору са Бранком Микашиновићем, каже да је сагласан са том констатацијом.

МАЈЕР: Мислим да је та процена тачна. Предузете акције САД и већине западних европских земаља у погледу Косова подстакле су дистанцирање Србије. Медјутим, косовско и нека друга релевантна питања отварају процес реструктурирања регионалне политике, нова савезништва и везе, ослабљену америчку позицију и дистанцирање Србије од Европске уније, што се огледа и у неизвесном ставу Београда да ли да се учлани у НАТО. Ту је и тренд растуће руско-турске сарадње, што ми све говори да Србија и друге земље у региону имају алтернативу. То не значи да се те државе, укључујући Србију, неће придружити Европској унији, већ да више није реч о једином и аутоматском одговору да земље које нису чланице ЕУ морају обавезно да се интегришу у евро-атланску заједницу. Дакле, стурктура се мења, а тиме се мењају и опције за Србију и друге земље.

ГЛАС АМЕРИКЕ: Какве би могле да буду последице ако САД и Европске уније признају Косово без подршке Савета безбедности УН?

МАЈЕР: Мислим да ће то имати далекосежне последице. САД су оснивач УН, земља која има обавезу да поступа у складу са међународним правом. Уједињене нације су тумач и извршилац међународног права. САД су, у вези са Косовом, као и са Ираком, објавиле да им се не допада одговор Савета безбедности и да ће га игнорисати. То значи да је реч о утицају силе, а не легитимних разлога, односно међународног права, што отвара низ могућности за друге земље да искористе тај преседан и мимоидју Савет безбедности када им се не допада неко решење или одлука и учине оно што желе. То је веома лош преседан за будућност.

ГЛАС АМЕРИКЕ: Да ли би САД и Европска унија толерисали фактичку поделу Косова, до које би могло да дође у случају да Косово прогласи независност?

МАЈЕР: Западу се то неће допасти, пошто то није визија оног што Запад, односно САД желе, а то је да неподељено Косово добије независност. Не верујем да ће то ићи тако глатко како то Запад очекује. Не верујем да ће бити упућене додатне међународне снаге, сем ако не избије насиље. А ако Срби северно од Ибра не признају једнострано проглашење независности, не верујем да Запад може много тога учинити да би променио такво стање. Сличан сценарио се десио на Кипру 1974, када је створен нови политички ентитет, који је Запад морао да толерише.

ГЛАС АМЕРИКЕ: Западни савезници кажу да се косовско питање своди на вољу већине и право на самоопредељење?

МАЈЕР: Питање самоопредељења је произвољно интерпретирано и примењивано. Неким народима је то право дато, а неким није. У концепту и одлуци ко има, а ко нема право на самоопредељење, нема никакве логике или доследности и изгледа да оно једноставно зависи, опет, од воље великих сила и тешко је схватити шта у начелу мотивише такав став и где се може, а где не може применити право на самоопредељење, што ствара конфузију, а конфузија ствара нестабилност.

Бранко Микашиновић, Вашингтон, 27/12/2007

ПОД ОКРИЉЕМ УНМИКА КРШЕ СЕ ПРИНЦИПИ УН

Њујорк – На Косову и Метохији се под окриљем Унмика крше темељни принципи на којима почива Организација уједињених нација, упозорила је Влада Србије у одговору на најновије извештаје генералног секретара УН Бан Ки Муна и његовог представника на Космету Јоахима Рикера, које ће Савет безбедности разматрати 16. јануара.

Документ под називом „Коментари на извештај генералног секретара УН о раду привремене администрације на Косову у периоду од 1. септембра до 30. новембра 2007.” министар спољних послова Србије Вук Јеремич доставиће чланицама Савета безбедности, уз анекс који представља детаљан коментар Рикеровог извештаја.

У документу, у који је агенција Танјуг имала увид, Влада Србије указује на то да се многи процеси у покрајини, укључујући преношење надлежности са Унмика на привремене институције, као и припреме за слање мисије ЕУ, обављају према Ахтисаријевом плану као да је тај план био размотрен и усвојен у Савету безбедности.

Влада Србије указала је у овом документу на то да се у склопу преговора Београда и Приштине уз посредовање међународне преговарачке тројке о будућем статусу Косова и Метохије српска и албанска страна за 120 дана директно среле само четири пута и разговарале, укупно, свега 13 сати.

Српска страна је током преговора предложила модел функционалне суштинске аутономије, у складу са захтевом Приштине да „Београд не управља Косовом”, принципима Контакт групе о будућем статусу Косова и Метохије, одредбама међународног права – Повеља УН, Завршни акт из Хелсинкија, Устав Републике Србије и Заједнички документ Унмик – СРЈ/Република Србија.

Београд подсећа на то да је заједничким документом потврђен став о будућем статусу Косова и Метохије утврђен Резолуцијом 1244, као и на то да он не може бити промењен било којом акцијом коју предузимају привремене институције самоуправе.

У Коментарима се у више тачака подсећа на чињеницу да албанска страна није размотрила предлог Београда јер се ослањала на обећања која су највиши представници САД и ЕУ дали независности Косова када су подржавали „надгледану независност”, односно „План Ахтисари”. „Тројка није одбила план о сецесији који је понудила албанска страна у форми међудржавног уговора, иако је он у супротности с Резолуцијом 1244”, наведено је у документу Владе Србије. „Предлог суштинске аутономије за решење статуса КиМ који је понудила Србија јесте пружена рука помирења албанској националној мањини на Косову и Метохији. Република Србија се не може сагласити са захтевом за сецесију било које од својих двадесет и седам националних мањина које живе у Србији”, указано је у Коментарима.

Расељени се не враћају

Такође је наведено да би „демократска Србија требало да буде добар кров за све своје становнике, будући да је демократска Србија признат и добар партнер у међународним односима, који је, по оцени ЕУ, способан и за виши облик међусобног партнерства и интеграције”, наводи се у Коментарима.

У тачки која се односи на изборе у покрајини, 17. новембра, Влада Србије указује на то да је њихово одржавање за време преговора имало негативан утицај на ток и резултат тог процеса.

Избори су, уз то, одржани упркос чињеници да за то нису били обезбеђени неопходни предуслови, пре свега зато што „припадници српске и других етничких дискриминисаних заједница још увек не уживају основна људска права на живот, слободу кретања, на својину и слободу говора и живе у атмосфери сталне угрожености и терора ниског интензитета”.

Поред тога, процес повратка интерно расељених лица (225.000) једва да је и почео, нису отклоњене последице масовног насиља

извршеног над становништвом српске и других етничких дискриминисаних заједница марта 2004. године и над вековним светињама српског народа, нису остварени стандарди које је поставио Унмик.

Београд такође указује да је преношење власти на привремене косовске институције Унмик спроводио у складу са „Планом Ахтисари” као да је овај план био размотрен и усвојен у СБ УН и као да преговори о статусу Косова и Метохије нису били у току. „Лидери привремених институција самоуправе, носиоци сепаратизма у покрајини, понављали су непрестано, неометани од Унмикове администрације, да ће 10. децембра једнострано прогласити независност Косова и Метохије. Лидери САД, укључујући и самог председника Буша, давали су у више наврата подршку независности као једином решењу, мада су преговори о статусу били у току; лидери ЕУ чинили су исто, дајући изјаве да подржавају „План Ахтисари” који предвиђа ‘надгледану независност’, иако тај план није усвојен у СБ УН и мада је представник ЕУ био модератор преговора о статусу Косова и Метохије који су били у току”, каже се у реоговању на извештај Бана.

О БУДУЋНОСТИ КОСОВА САМО У СБ

Председник Тадић разговарао са руским амбасадором, на његов захтев, о предстојећој седници СБ УН

Председник Србије Борис Тадић разговарао је јуче са руским амбасадором у Београду Александром Алексејевом, који је затражио пријем, о предстојећој седници Савета безбедности Уједињених нација о Косову и Метохији и потреби да се одлука о будућем статусу Покрајине доноси искључиво у овом органу УН, саопштила је Прес-служба председника.

Председник Тадић је рекао да ће Србија мирним и дипломатским средствима наставити да брани свој интегритет и суверенитет и пренео захвалност за све што Русија чини помажући Србији у одбрани њених интереса и поштовању међународног права. Амбасадор Алексејев је честитао Божић грађанима Србије, а председник Тадић узвратио је честитке руском народу, патријарху Алексеју ИИИ и председнику Руске Федерације Владимиру Путину, наведено је у саопштењу.

Танјуг, 08.01.2008

Такође је указано на то да је ЕУ интензивирала припреме за цивилну мисију на Косову и Метохији по „Плану Ахтисари” као да су преговори о статусу Косова и Метохије били завршени и као да је тај план већ усвојен у СБ УН. „ЕУ је расписала чак и конкурс за ангажовање локалне радне снаге за рад у својој мисији на Косову и Метохији, мада су преговори о статусу Косова и Метохије с представником ЕУ као главним модератором били у току”, истиче се у сажетом коментару.

Београд је истакао да је Унмик допустио да се међу кандидатима на изборима на Космету нађу лица оптужена пред Хашким трибуналом за злочине против српске и других етничких дискриминисаних заједница на Косову и Метохији, као и лица која су узурпирала имовину српске и других дискриминисаних етничких заједница. „Унмик није реаговао на доказе које му је о наведеном доставила Влада Србије”, те власти Србије нису могле да позову српско становништво у покрајини да изађе на те изборе.

Питање за Савет безбедности

Остаје питање за СБ УН, наводи се у реоговању Београда, да ли је Унмик допустивши ове изборе допринео стабилности, безбедности и помирењу на Косову и Метохији.

Власти у Србији се не слажу са оценом из досадашњих редовних

извештаја генералног секретара УН о стању на Косову, у којима је истицано да се пренос надлежности са Унмика на привремене институције врши у складу са Резолуцијом 1244.

Влада Србије, напротив, сматра да се тај процес практично спроводи у складу са 'Планом Ахтисари', који није ни разматран, ни усвојен у СБ УН, и без икаквих консултација са властима у Београду (обавезе по Заједничком документу Унмик – СРЈ/Србија).

У Коментарима се указује и да је на сајту Унмика 12. децембра 2007. објављено да је надлежност за повратак пренета на Привремене институције самоуправе, иако је према Резолуцији 1244 посебно издвојена надлежност Унмика за повратак и разоружање. „Те чињенице нема у овом извештају генералног секретара УН. Овим чином Унмик је прекршио одредбе Резолуције 1244 СБ УН и са себе скинуо одговорност за поштовање људских права на Косову и Метохији у изузетно деликатном политичком и безбедносном тренутку за покрајину, Србију и регион.”

У документу је поновљено да се у Србији налази 207.000 интерно расељених лица која су и после осам година без изгледа на повратак у своје домове на Косову и Метохији. Подсећања ради, Влада је навела да се под Унмиковом администрацијом у 1999. години за само неколико недеља вратило око 600.000 припадника албанске заједнице на Косово и Метохију.

У извештају Бан Ки Муна је наведено да у периоду од првог септембра до 30. новембра 2007. године није било пријављених инцидената и да је безбедносна ситуација побољшана. „Указујемо на то да је од доласка Унмика и Кфора на Косово и Метохију 1999.

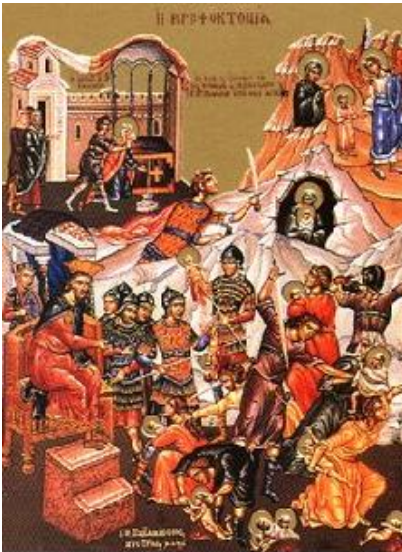
до јануара 2007. године на Србе и припаднике других етничких дискриминисаних заједница извршено укупно 7.108 етнички мотивисаних напада, да је убијен 581 Србин и 104 других националности, отет 861 Србин и 230 других и тешко рањено 960, уништено 17.736 кућа, опљачкано 18.557 кућа, узурпирано 27.000 станова и кућа”, истиче се у реаговању Београда.

Оскрнављено је, додаје се, 119 православних цркава и манастира, 122 српска гробља и 24 споменика културе. „Уз све то, у марту 2004. за само два дана организованог насиља 3.870 лица је прогнано, осам Срба је убијено и 143 рањено, шест градова и девет села је етнички очишћено, 935 кућа и јавних објеката је уништено, разрушена су три гробља, спаљено 35 цркава и манастира (од којих су 18 регистровани као споменици од посебног културног значаја, а један је на листи светске културне баштине Унеска).”

У извештају се подвлачи да је само 30 особа до сада осуђено за све ове злочине извршене под Унмиковом администрацијом. Уз коментар извештаја генералног секретара УН, Влада Србије је чланицама СБ УН доставила и детаљан коментар најновијег извештаја шефа Унмика Јоахима Рикера о примени свих девет међународних стандарда на Косову. Тај документ је написан на 27 страна, а чињенично указује на све пропусте Унмика и привремених косовских институција у спровођењу стандарда у областима функционисања демократских институција, владавине права, слободе кретања, одрживог повратка, привреде, имовинских права, српске културне баштине, дијалога и Косовског заштитног корпуса.

Политика, 10.01.08.

СЛАВА “ГЛАСА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ” СВЕТИХ ЧЕТРНАЕСТ ХИЉАДА МЛАДЕНАЦА ВИТЛЕЈЕМСКИХ

КАКО СЕ МУДРАЦИ ИСТОЧНИ НЕ ВРАТИШЕ ИЗ ВИТЛЕЈЕМА У ЈЕРУСАЛИМ, ДА ЈАВЕ ИРОДУ О НОВОРОЂЕНОМ ЦАРУ, НЕГО ПО ЗАПОВЕСТИ АНГЕЛА ДРУГИМ ПУТЕМ ОДОШЕ У ДОМОВИНУ СВОЈУ, РАЗЈАРИ СЕ ИРОД КАО ЗВЕР ЉУТИ И НАРЕДИ, ДА СЕ ПОБИЈУ СВА ДЕЦА ОД ДВЕ ГОДИНЕ И ИСПОД ДВЕ ГОДИНЕ У ВИТЛЕЈЕМУ И ПО СВОЈ ОКОЛИНИ ВИТЛЕЈЕМСКОЈ. ТА СТРАШНА ЗАПОВЕСТ ЦАРЕВА БИ ИЗВРШЕНА ДОСЛОВЦЕ. ВОЈНИЦИ ЊЕГОВИ ЈЕДНУ ДЕЦУ МАЧЕМ ПОСЕКОШЕ, ДРУ-

ГУ О КАМЕН РАЗБИШЕ, ТРЕЋУ НОГАМА ЗГЊЕЧИШЕ, ЧЕТВРТУ РУКАМА УДАВИШЕ. И ДИЖЕ СЕ ПЛАЧ И ЈАУК МАТЕРА ДО НЕБЕСА: “ГЛАС У РАМИ ЧУ СЕ, ПЛАЧ И РИДАЊЕ И НАРИЦАЊЕ МНОГО, РАХИЛА ОПЛАКУЈЕДЕЦУ СВОЈУ, И НЕЋЕ ДА СЕ УТЈЕШИ, ЈЕР ИХ НЕМА”, КАО

ШТО ЈЕ И ПРОРОКОВАНО (ЈЕР 31, 15; МТ 2, 18). ОВАЈ ЗЛОЧИН НАД МНОГОМ НЕВИНОМ ДЕЦОМ ИЗВРШИ СЕ ГОДИНУ ДАНА ПО РОЂЕЊУ ХРИСТОВОМ 29. ДЕЦЕМБРА. ЗА ТО ВРЕМЕ ИРОД ТРАГАШЕ, НЕ БИ ЛИ ПРОНАШАО БОЖАНСКОГ МЛАДЕНЦА. ИСКАШЕ ОД ЗАХАРИЈЕ СИНА МУ ЈОВАНА, НАРАВНО ДА БИ ГА УБИО, ПОШТО МИШЉАШЕ ДА ЈЕ ЈОВАН ТАЈ НОВИ ЦАР. ПА КАКО ЗАХАРИЈА НЕ ДАДЕ ЈОВАНА, ТО ПО НАРЕДБИ ИРОДОВОЈ САМ ЗАХАРИЈА БИ УБИЈЕН У ХРАМУ. БИО БИ УБИЈЕН И СВЕТИ СИМЕОН БОГОПРИМАЦ, ДА СЕ УСКОРО ПО СРЕТЕЊУ НЕ ПРЕДСТАВИ БОГУ. ПОБИВШИ ДЕЦУ ВИТЛЕЈЕМСКУ, ИРОД СЕ ТАДА ОКОМИ НА СТАРЕШИНЕ ЈЕВРЕЈСКЕ, КОЈИ МУ ТОЛКОВАХУ, ГДЕ СЕ ИМА МЕСИЈА РОДИТИ. ТАКО УБИ ИРКАНА ПРВОСВЕШТЕНИКА И СЕДАМДЕСЕТ СТАРАЦА ИЗ СИНЕДРИОНА. ТАКО ЗЛО СКОНЧАШЕ ОНИ КОЈИ СЕ САГЛАШАВАХУ С ИРОДОМ, ДА НОВОГА ЦАРА МЛАДЕНЦА ТРЕБА УБИТИ. ПОТОМ УБИ СВОГА БРАТА И СЕСТРУ И ЖЕНУ И ТРИ СВОЈА СИНА. НАЈЗАД ПОСТИЖЕ И ЊЕГА КАЗНА БОЖЈА: ПОЧЕ СЕ САВ ТРЕСТИ, НОГЕ МУ ОТЕКОШЕ, ДОЊИ ДЕО ТЕЛА МУ СЕ ЗАГНОЈИ, И ИЗ ГНОЈА ЦРВИ ПОТЕКОШЕ, НОС МУ СЕ ЗАТВОРИ, И СМРАД НЕПОДНОСИВИ РАСПРОСТИРАШЕ СЕ ИЗ ЊЕГА. ПРЕД САМ ИЗДИСАЈ СЕТИ СЕ, ПА ДА СЕ ОНИ НЕ БИ ОБРАДОВАЛИ СМРТИ ЊЕГОВОЈ, НАРЕДИ ДА ИХ СВЕ ПОБИЈУ. ТАКО ИЗВРЖЕ СВОЈУ НЕЧОВЕЧНУ ДУШУ ОВАЈ ГРОЗНИ ВЛАДАР И ПРЕДАДЕ ЈЕ БАВОЛУ У ВЕЧИТУ СВОЈИНУ.

ВЛАДИКА АРТЕМИЈЕ: ДА НЕМА ТЕ РУКЕ СРПСКЕ ...

У име Оца и Сина и Светога Духа,

Ваше Преосвештенство, часни и преподобни оци, браћо и сестре, Ево и ове године по милости Божјој дочекујемо овај празник првих мученика витлејемских младенаца који животе своје младе положише за Господа Христа.

Господ Христос као Богомладенац родио се у витлејемској пећини.

А злоба цара Ирода, у жељи да уништи тога новорођеног Цара, извршила је стравичан злочин побивши сву децу у Витлејему и околини од две године на ниже.

Ти младенци витлејемски као невини јагањци били су заклани од звероподобног цара Ирода, без кривице, без греха. И зато их Света Црква прославља као мученике Христове, прве мученике.

У Цркви се помиње Свети архијакон Стефан као првомученик. У ствари, ови витлејемски мученици су првомученици Христови.

Сваке године на овај дан ми обележавамо и наш други Видов дан.

Први је онај када се одиграла Косовска битка 1389. године, где је пострада наш народ, наш Свети кнез Лазар, наши витезови косовски.

Али народ српски то није доживео као пораз, него као свесну жртву за вечне идеале - **за крст часни и слободу златну.**

И оно што се десило нама у наше време, у последњих девет година, што се десило 1999, 2004. и што нам се догађа сваке године, то је у ствари прогон нашег народа и његово ново пострадање на Косову и Метохији.

Овим молитвеним чином ми доказујемо и показујемо и себи и целом свету да то не доживљавамо као пораз, него такође као свесну жртву за вечне идеале, за косовско светозазаревско јеванђеље које је исписано крвљу по Косову и Метохији, а које гласи: **Све за Христа, Христа ни за шта!**

И ево, већ девет година ми се сабирамо овде, сећајући се свих оних који су прогнани са Косова и Метохије и свих оних који су животе своје

положили, било да су побијени, било да су киднаповани и нестали, за чију судбину и данас не знамо ништа.

Свих њих се ми данас молитвено сећамо и молимо се Господу Богу и витлејемским младенцима да нас помену у Царству Небескоме., да нам Господ дарује снаге да издржимо нанашем путу, да истрајемо на путу правде Божје, истине Божје, и да наша борба за очување Косова и Метохије буде крунисана резултатима, да се никада Косова и Метохије не одрекнемо, да никада не поклекнемо, **да нема те руке српске која би пристала и потписала предавање Косова и Метохије**, неку његову независности одвајање од мајке Србије.

Косово и Метохија су срце и душа српскога народа у целини и свакога Србина посебно, и српске државе као такве.

Као што нема човека без срца и душе, него има само леш човека, тако би, не дај Боже, било и са Србијом и нашим народом ако би се десило да изгубимо Косово и Метохију.

Уверени смо да ће правда Божја тријумфовати, јер је увек истина јача од лажи, Бог је увек јачи од ђавола, правда је увек јача од неправде, макар привремено то изгледало и обрнуто.

Нека би дао Бог да се ова прослава витлејемских младенаца и настави и у будуће, али на Косову и Метохији, да се наш прогнани народ врати на своја опњашта, у своје градове, у своја села, око својих светиња, око својих гробалја и да тамо наставимо ову успомену, да слаavimo и обележавамо као што обележавамо Видов дан сваке године и на Косову и Метохији и свуда где Срби живе.

Нека би Господ примио данашње наше молитве, даровао нам мир, слугу, љубав и међусобно уважавање, да бисмо имали благослов Божји не само у овом животу, него да нас Господ благослови и наградом у Царству Своме Небескоме, да тамо са Светим кнезом Лазаром, косовским мученицима, витлејемским Богомученицима и ми слаavimo Богорођеног Христа, витлејемског Младенца са свима светима сада и увек и у векове векова. Амин

Долазак Њихових Преосвештенстава, ег. Артемија и ег. Теодосија у храм Св. Марка

Владике Артемије и Теодосије са оцем Трајаном у крипти храма Св. Марка

У присуству Њихових Преосвештенстава е.г. владике рашко-призренског и косовско-метохијског Артемија и е.г. викарног владике липљанског Теодосија, мноштва монаштва и свештенства, као и верног народа - интерно расељених лица са Косова и Метохије и пријатеља, У.Г. Глас Косова и Метохије прославило је своју крсну славу - Светих четрнаест хиљада младенаца витлејемских.

Као и до сада, јер то је постало традиција, колач је пресечен у храму Св. Марка. Колач је пресекао е.г. Артемије, православно епископ рашко-призренски и косовско-метохијски. Овогодишњи домаћин славе била је е-ђа Правица Парлић.

Владика Артемије је потом изрекао горњу беседу.

Затим је у парохијском дому приређена закуска за госте и пријатеље